

SOMORJAI RÉKA

repedések

fájdalomból vagyok összerakva.
 járomcsontom harántrepedésén simogat
 ujjad, bokámig bizsergek.
 a repedés ijedt
 futása egy idegen,
 éles tárgy előtt:
 redők futása – felfénylenek
 nagyanyám ráncos homlokának
 mindig ősz rajzoló színei:
 ödémapiros és alvadtvérbarna.
 mint betamponált feszület,
 az ujjak levegőbe intenek.
 intik az erdőt a télre.
 fejkendője alól árvalányhaj,
 a fűszálak közé fűzi az első dér
 fehér fonalát.

macskakölykök

egy paradicsomosgombóc-képű
 finomaniskurva.
 kórházi ágyamból így a táj.
 ablakra odafagy.
 innen csak vertikálisan lehet
 értelmezni a dolgok logikáját:
 emeletek ablakokkal.
 az egyikben talán éppen
 én.

te
 itt ülsz az ágyam szélén.
 könnyezed, hogy fáj nekem.
 pislogásom lemorzézza
 falféher, mozdulatlan arcom.
 ujjaid: ujjaimat harapdáló
 macskakölykök. mint testvéreit.
 anyjuk: a fehér tucatmosott
 ágyhuzat. rájuk borul.